

lig. berøre nogen Særrettighed for Hs. Majestæt, ikke berøre ham en saadan, uden at Hs. Majestæt frivillig giver sit Minde til at bortgive den. Man gaar i denne Henseende den samme Vej, som man er gaaet ved saa mangfoldige andre Ting, og navnlig oprindelig gif ved selve Grundlovens Vedtagelse. For saavidt der var noget Anliggende, der forterede under Kongen spectielt særskilt, som saadan ophørte det at være, et saadant Anliggende just derved, at Paven fik Kongens Underskrift. Jeg maa imidlertid fastholde, at min Forklaring af §. 11 i Grundloven er rigtig, og at man ikke herimod kan anvende Begrebet „det kongelige Prærogativ“. Et Prærogativ har Kongen, og det er det at være den Første til Folkets Kjærlighed. Det naaer en Konge fortrinsvis ved ikke at have sig andre Prærogativer. Man har nævnt, at naar det blot havde omfattet Ordener, og ligeledes modsat, at naar blot Ordener havde været udeladte, saa havde man ikke havt nogen Indsigelse, hentet fra Grundloven, imod det. Jeg tror, at der ikke til den ene eller anden Side kan være noget som helst Bindende eller Hindrende for Lovgivningsmagten ved Behandling af Forslag af den Natur. Hvad Lovforslagets enkelte Bestemmelser angaar, da fremtræder Hovedbestemmelsen i Lovforslagets §. 1 og lyder saaledes: „Danst Adelskab, Titler eller Ordensdecoration kan herefter ikke meddeles.“ Det er flere Aarhundreder siden, at en tydsk Keiser gav en tydsk Konge i Danmark Lov til at udnævne Adel, og man har Exempler fra den Tid paa, at man udnævnte Mænd til Adeltige, ikke for Stordaad, de havde begaaet, men som det hed i Patentet, for at de kunde komme til at udøve Stordaad. Hvor mange af de senere i Adelsstanden Optagne der ere blevne optagne deri for at udøve Stordaad, tør jeg ikke omtale — jeg veed det ikke — men det forekommer mig, at det vil være temmelig Saa, hvormom det gjælder i de sidste 3—400 Aar. Sa, der er en Tordenstjold, en Griffensfeld, en Holberg — om det ellers var for hans Fortjeneste, at han blev adeltig — der er en Struensee maaſte; men der er, saavidt jeg veed, intet Affom efter disse Mænd. Det lader ikke til, at de Enkelte, der ere udnævnte

paa Grund af Fortjeneste, have ret villet trives her i Danmark. Andre udmærkede Mænd som Thorsvaldsen og Dehlenschlæger og saadanne, der stode saa høit, at, dersom der havde ligget en egentlig Hædersbevisning i en Ophøielse i Adelsstanden, vilde de have været selvsikre dertil, dem har der ikke været Tale om at yde en saadan Hædersbevisning, hvorimod man i de senere Aar ganske vist sparsomt har benyttet denne Ret til at give danst Adelskab, men da ogsaa kun givet det saavidt jeg kan skjønne, af ganske særegne Grunde. Det heder hos en Forfatter, som har beskæftiget sig meget med den Slags Spørgsmaal, at een Forret endnu var bleven tilbage for en Del Adeltige, nemlig den, navnlig at komme i Betragtning ved Giftermaal med høitstaaende eller fornuende og fornemme Damer, og omvendt har det vistnok været Tilfældet, at for Enkelte, som saaledes ere komne i Betragtning til Ophøielse i Adelsstanden, har der ligget til Grund saadanne visse Familienhensyn, som ikke kom Samsundet ved. Jeg antager derfor ikke, at denne Bestemmelse i mindste Maade kan være hindrende for det offentlige Livs Blomstring eller for Fremme af, hvad Godt og Gødt vi ønske fremmet her i Landet, naar man vedtager, at herefter kan danst Adelskab ikke meddeles. Med Hensyn til Driigt, saa vel til Adelskab som Titler og Ordensdecoration udtalte den daværende Indenrigsminister i den grundlovgivende Forsamling, at man maatte stole paa en bedre Overbevisning hos Folket, og en modnere Adeldannelse, saa mente han, at Sligt vilde falde bort af sig selv, thi det var Lidet eller Intet værd, dog den samme Bist blev sunget for nogle Aar tilbage, at en bedre Oplysning hos

596
 6468, Lin. 15—16 f. o.: „som der opstilles“, læs: „som opstilles der“.
 6468, Lin. 18—20 f. o.: „at der kan tages høj-
 tenksomhelt Skrivdrenge; dette antager jeg imid-
 lertid ikke er Aleningen, men det ligger i Ordene“,
 læs: „at de ogsaa bør gjælde for Antastator, saa
 at der ikke kan lages dertil høitstaaende, i Skriv-
 dreng; men dette ligger ikke i Ordene“.
 6492, Lin. 1 f. n.: „Kasjebetjenten“, læs: „Kon-
 torbetjenten“.